Pregaria.cat

Entrada

Del tu-jo al nosaltres

Ja fa bastants dies que a l'estona de meditació m'arriba una moció molt sentida que vull explicar-te. Gràcies. (Mònica 03)

Resulta que des que vaig ser a Moxos la meva relació amb el Senyor, com ja t'he explicat altres vegades, es va simplificar i es va anar convertint en serena conversa entre nosaltres dos. Anava entenent el que deia Santa Teresa que pregar és parlar amb Aquell que sabem que ens estima. Les coses importants i les minúcies de cada dia les he tractat amb Ell, generalment amb paraules i algunes vegades amb el cor.
Quan fa dies vaig anar llegint els escrits de la comunitat "Quantium" em vaig quedar molt impactada i, seguint un fort impuls, vaig anar entrant en aquell silenci de què ja t'he parlat. Era el silenci de l'estimació rebuda i humilment donada per la meva part a Ell. Enmig del silenci em ve aquesta frase "Del tu–jo al NOSALTRES".
M'emociona, ara que t'ho escric. Aquest nosaltres em sona tan a dins! Va més enllà de la relació, és com una unió. Com pot ser, com és possible que Ell em convidi a una unió a mi, que ja saps el trasto que soc? Però encara hi ha un matís que no em trec del cap. Aquest NOSALTRES no és tancat; al contrari, està obert a tantes persones que hi ha dintre del meu cor. I no per gaudir-ne únicament sinó per relacionar-me amb elles, atenent, escoltant, ajudant i treballant. Mare meva, la gent que pot entrar-hi!!
Per una part soc feliç, per altra banda experimento un cert desconcert, ja que no estic habituada a un nivell tan intens de treballar i organitzar com em sembla que em demana el NOSALTRES. Què en penses? És normal, tot plegat? Puc llançar-me a aquesta nova aventura interior? Moltes gràcies.
Mònica 03

Jesús Renau sj.